

2^e zondag van de 40-dagentijd

De dagelijkse dag heeft iets grauw. Het geldt overal: op school, op het werk, in je huwelijk en het huishouden, de boodschappen doen, ... met alles en overal. Maar ook kent iedereen hoogtepunten, soms maar even. Jezus' leerlingen moeten veelvuldig ontmoedigd zijn

geweest maar soms hadden zij een hoogtepunt. We lezen erover bij Matteüs Toen moeten zij een moment Hem hebben ervaren als de vulling van hun bestaan, – iets wat zij kenden uit de openbaring, waarop zij hoopen tegen alles in. We lezen het in het boek Genesis.

Thema: “Zien, soms maar even ...”

EERSTE LEZING uit het boek Genesis (12,1-4a)

In die dagen zei de Heer tot Abram: 'Trek weg uit uw land, uw stam en uw familie, naar het land dat Ik u zal aanwijzen. Ik zal een groot volk van u maken. Ik zal u zegenen en uw naam groot maken, zodat hij een zegen zal zijn. Ik zal zegenen die u zegenen, maar die u vervloeken zal Ik vervloeken. Door u zal zegen komen over alle geslachten op aarde'. Toen trok Abram weg', zoals de Heer hem had opgedragen.

TWEEDE LEZING uit 't evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Matteüs (17,1-9)

In die tijd nam Jezus Petrus, Jakobus en diens broer Johannes met zich mee en bracht hen boven op een hoge berg, waar zij alleen waren. Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd: zijn gelaat begon te stralen als de zon en zijn kleed werd glanzend als het licht. Opeens verschenen hun Mozes en Elia, die zich met Hem onderhielden. Petrus nam het woord en zei tot Jezus: 'Heer, het is goed dat wij hier zijn. Als Gij wilt zal ik hier drie tenten opslaan, een voor U, een voor Mozes en een voor Elia'. Nog was hij niet uitgesproken of een lichtende wolk overschaduwde hen en uit de wolk klonk een stem: "Dit is mijn geliefde Zoon in Wie Ik mijn welbehagen heb gesteld; luister naar Hem'. Op het horen daarvan wier-

pen de leerlingen zich ter aarde neer, aangegrepen door een groot ontzag. Maar Jezus kwam naar hen toe, raakte hen aan en zei: 'Sta op, en wees niet bang'. Toen zij hun ogen opsloegen zagen zij niemand meer dan alleen Hem. Onder het afdalen van de berg gelastte Jezus hun: 'Spreek met niemand over wat ge hebt aanschouwd voordat de Mensenzoon uit de doden is opgestaan'.

OVERWEGING

Soms, dierbare mensen, denk ik wel 'ns dat er nog nooit een tijd was waarin mensen zich zo vervelen als in onze tijd. De omzet op de ontspanningsmarkt loopt in de miljarden. Ten dele komt dat doordat we meer vrije tijd en geld hebben dan ooit. En die tijd moet je vullen. Maar 't komt ook doordat de betrokkenheid bij wat we in onze vrije tijd doen, sneller verzadigd is en we dan op zoek gaan naar een volgende uitdaging, zoals dat heet. Voor een aantal mensen moet bovendien hun betrokkenheid van buitenaf worden gewekt omdat die van binnen er niet is of door de buitenwacht wordt verdrongen.

Verveling is een negatieve ervaring door een gebrek aan persoonlijke betrokkenheid, – een ervaring die varieert met de welvaart en met de leeftijd. Veel mensen laten zich bezighouden, want dat is makkelijk en het aanbod is groot. Maar er komt een leeftijd waarop je op veel raakt uitgekeken en een tijdje met lege handen zit. De zogeheten midlife crisis is daarvan een verschijnsel. Oudere mensen weten het bij ervaring. Jongeren weten 't alleen nog bij momenten. Zo kan het gebeuren dat je op zoek gaat naar iets dat minder, ja zelfs liefst helemaal geen slijtage kent, – iets dat nooit meer verveelt, gewoon omdat het ergens achter een horizon ligt en je verlangen aan de gang houdt.

Dat laatste, dierbare mensen, is het verhaal van de oervader van ons geloof, het verhaal van Abram. Hij woonde in de stad Ur aan de monding van de Eufraat en de Tigris, in het huidige Irak, waar de welvaart toen enorm was; krap 2000 jaar voor Christus. Abram moet een moment hebben gekend waarop hij van zijn veilig en materialistisch leventje genoeg begon te krijgen, een soort midlife crisis avant la lettre en hij besloot alles achter zich te laten en op zoek te gaan naar een leven waar je nooit genoeg van krijgt, – omdat het oneindig meer is dan de dagelijkse boterham en het zicht op het volgende uitje.

Een vraag is, dierbare mensen, of ook u dat kent, – of u dat verzadigingspunt al hebt bereikt.

Dat gebeurt bij je pogingen je leven overeind te houden met niet meer dan tijdverdrijf. Als het zo ver is, wat doe je dan? Abram is voor ieder hét voorbeeld. Hij verliet zijn veiligheid, hij werd een nomade, op zoek naar iets of iemand dat of die nooit verveelt. Hij leefde van het vermoeden dat er meer moet zijn dan alles wat zichtbaar en consumeerbaar is.

Hij moet dat een moment hebben gezien, – noem het een visioen. Wat Abram beleefde, hebben duizenden mensen na hem beleefd. Zij die op de tv van Leo Fijen zijn geloofsgesprekken zien en vroeger zijn interviews met kloosterlingen, zullen dat herkennen: veel getuigenissen van mensen die in enkele ogenblikken iets hebben gezien of ervaren waarmee hun zoektocht naar God begon.

Wie Abram precies was, weet niemand, maar hij is wel het prototype geworden van een zoektocht naar God. Hij heeft overigens God nooit helemaal gevonden; hij bleef een nomade want God leeft achter de horizon, – de horizon als het enige wat je van Hem ziet, – in een beeld: daar waar hemel en aarde elkaar raken, niet meer dan een dunne lijn.

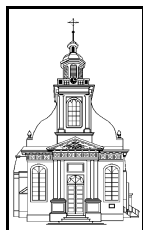
Dierbare mensen, voelt u aan wat die mysterieuze Abram bezig is gaan houden toen hij van zijn burgerlijk leventje gemotiveerd afscheid nam? En voelt u aan wat Jezus' naaste vrienden bezig hield toen zij hun vishandel verlieten om te weten wie die man uit Nazareth eigenlijk wel was? Het is de passie van elke monnik en moniale zich in te graven in het mysterie van God, – niet omdat het alleen maar interessant is. Wat interessant is, valt op den duur door de mand, wel aardig maar daarmee houdt het op, omdat het 't leven niet vult. Je zoekt iets dat geen slijtage kent, iets dat je vermoedt zonder precies te weten wat. Je ziet dat soms maar even en als je zo'n moment niet serieus neemt, is het helaas een verloren ervaring. Misschien moet je er wat ouder voor zijn.

Hoe dan ook, Jezus' leerlingen moeten ooit door Hem gegrepen zijn, bv. toen zij met hun bedrijfje bezig waren en dat meteen verlieten toen Hij vroeg Hem te volgen. Ze zijn Hem trouw gebleven door hevige twijfels heen. Op de berg Thabor tijdens een wandeling van Hem met drie van de leerlingen, moeten dezen opeens gegrepen zijn geweest door een visionair beeld van hun meester, waardoor ze geheel van streek raakten en niet meer goed wisten wat te zeggen of te doen. Ze moeten toen een enkel moment doordrongen zijn geweest van Jezus' plaats temidden van alles wat de geschiedenis sinds Mozes en Elia in het vooruitzicht had gesteld. Een stralend licht, een stem uit de wolken, eventjes maar, ... en daarna was alles voorbij en ze zagen niemand dan Jezus van Nazareth alleen.

Dierbare mensen, wat doen we met dat verhaal? Zo'n Thaborervaring zal je niet zo gauw ontvangen, maar de ervaring van Abram is zeker niet zeldzaam. Dat gebeurt als mensen zich in gemoede afvragen: wat houdt mij eigenlijk bezig? Is dit 't nou wat het leven biedt? Wat stelt het voor? Wat is er de kwaliteit van? Wat heb je over als bv. een oorlog of 't verlies van een geliefde of een ongeneeslijke ziekte jou berooft van wat je tot dusver bezighield, – wat heb je dan over? Ook jonge mensen in hun tienerleeftijd kennen die vragen en gaan snel over tot de orde van de dag.

Over dat soort vragen, dierbare mensen, gaat 't, – ging 't bij Abram, ging 't ook op de berg Thabor. Ik denk dat die momenten in geen enkel mensenleven ontbreken, maar ook dat ze niet frequent zijn en altijd maar even duren. Zo verging het Petrus, Jacobus en Johannes. Het zou hun leven volledig gaan bepalen. Zo kan het ook uw en mijn leven sturen naar een onvermoede toekomst, – niet met een programma dat je kunt downloaden, starten en uitvoeren, maar wel met wat je ongevroegd en onverwacht meekrijgt in een enkel moment, – waarop je ziet waar het eigenlijk om moet gaan, – soms maar even. En dan is het de vraag: hoe houd je dat vast?

(– Ruimte voor aantekeningen –)

Katholieke geloofsgemeenschap
St. Petrus' banden
Driebergen-Rijsenburg, 8 maart 2020
© Frans E.M.Verhaar pr.